

ומיין מנזרת מן וגם לא נקט ומויין מנזרת מנה שהוא
השרש שנמלא ביומר במקרא ונקט ומויין מנזרת מן שלא
נמלא רק פעם א' או שחיים נכתבו מזה דן הרמז'ם דע"כ
רנחה המשנה להוציא דנריך דוקא כח המשיכה להוציא
הדם ולא די בכה הדחיקה והסחיטה זה ודאי להוציא הדם
ומוקומות הרחוקים ולהו' לריך לעשות המנינה צפה דוקא
ולא נדחיקת הידים כי זה מחננד ללשון היושנה כאשר הראחי.
ואחרי ביארנו את זאת נבד לחקור עוד אם יש לחוש
לאחר חדשים מקרוב צחו מוקנת הרופאים
ואחריהם מקנת רננים באמרם שראוי לנטל המנינה
שחכמינו לא הבינו הדבר על ככון כי לא בלבד לא יולד
סכנה נחדול המנינה אדרבה חגרום נזק לפעמים אם יש
צפה המונן ארם וליחות מורסא שעי' תתהו חבורת המילה
מכה טרי' ואם יש ארם כזה בהחינוק לפעמים יגרום חלי
גם להמונן אך אחרי אשר הבינו מתנגדי המנינה כי נגד
סכנה כזה יש להשמר עי' שידקו את המוהל טרם ויתן
לו רשיון למוול ונחדול המנינה בחינוק ארסי לנד הוסיפו עוד
כי עכ"פ המנינה היא שלא לנורך אחרי שהחכמים
הקדמונים חשבו שהמנינה מעכבת קולוח הדם עי' שנלמחו
שפיה החבורה ובהפוך הוא כי המנינה חרננו ורק היין
גורם עכוב זה אפשר בלא מנינה ואחד מן המחננדים
הזסיף שהמונן נשנה עובר על איסור סקילה כי לא הותרה
מפי חכמינו המנינה בשנה אלא מפני הסכנה כדאמר רב
פפא (בשנת ק"ג) דהאי אומן דלא מיין סכנתא היא תדע
דמחללין עלי שנתא ואחרי אשר נודע דליכא סכנתא יש
בזה חולו שנת. אכן על כל זה איש צראשונה טעו
המתנגדים נחשבים שנחקה המנינה לעכב הדם ואדרבה
נתקל להוציא הדם כמו שביארנו מדברי הרמז'ם וביאורו
לשן מנינה ושגם הם ידעו שהיין עובר הדם כמו שמבואר
בשו"ת דבר שמואל ה"ל. גם מה שנאמר דמונן בשנת יש
איסור סקילה הוא טעוה דנשלמא הגמרא קאמר שפיר
תדע דקא מחללין עלי שנתא כיון דנרור הי להם שהמני'
היא יקיון ולא קלוקול שרי חקנו אותה שחשבה לנורך
שפיר דיין דע"כ סכנה איכא בדלא מיין דאל"כ הלא שיש
חקון בלא סכנה איכא חשום חובל בשנת אכל לדעה
המתנגדים למנינה באמרם שהיא שלא לנורך ולפעמי מוקת
א"כ הפילו לפי דעתם הי ל' המונן בשנת מקלקל בחבורה
וקי"ל דפטור כמבואר ברמז'ם הל' שנת (פ"א) ואף דכל
פטורי שנת אסורים מדרבנן עכ"ז יש נפקותא במה שהראנו
שגם לדעה המתנגדים להמנינה אין צה איסור מן החורה
רק מדרבנן לנוי שלבו נוקפו שמוספק חולי הדן עימם שעכ"פ
יאל הדבר מכלל ספק איסור דאורייתא וליכא רק ספק
איסור דרבנן דלקולא אכל נגד זה מי יסקיט את לב הנוקף
צקרבנו חולי באמת דברו חכמינו ז"ל כזונה שיש סכנה נחדול
המנינה וכי יאל אצל המתנגדים הדבר מכלל ספק לגמרי
שמה שהי' נהוג עכ"פ מיוון המסנה ואילך זה קרוב לאלפים
שנה בכל המדינות ממזרח שמש עד מזרחו בכל הפנות
ישראל שהי' מיוסד על אדני השוא והטעות ומי יכריע
אם לא נבחר מני אלף או מני רבנות יתה' סכנה עי'
נחול המנינה וכי יש חילוק בסכנה בין רב למעט בין נפש

סימן כד.

הנה מעת נהפרסם פסקי ה"ל על דבר המנינה יאלו
ללחום עמדי מורים נקשה שקר וכזב נחרות אפס
בי ודבריהם סובבים על שלש נקשות — א' — דונרים עחק
בנא' וכן על דברי רז"ל — ב' — שופכים נח וללון עלי
וישימוני כמטרה לחן שחוט לשונם הן בהעלים הן בהזכיר
שמי — ג' — ונחזיקים בכל עוז נדעתם הנכזבת על אודות
נטול המנינה. ואנכי בהעלותי על רעיוני חס אליהם חשים
דבריהם את החדול, ראיחי כי על נקשתם הראשונה כבר
מחזרים לחננו מפי רבותינו הקדושים ז"ל לבלתי השיב
באמרם דע ייה שחשיב לאפקודום וכו' אכל אפקודום ישראל
כש"כ